

Голубович: „Ніхто з домашніх не казав мені, що мене шукали і я не ховався. В Києві всі мене бачили.“

Прокурор: „Ваші слова розходяться з тим, що відомо в діяльності Красовського: він не міг навіть Ткаченка, Голубовича, Грушевського про арешт, котрих був виданий наказ.“

Голубович: „Я не можу сказати цілий ряд осіб, у котрих я бував під час свого перебування в Києві.“

Прокурор: „Коли ви були заарештовані, щоб бути присутнім тут як свідок, то нім ви об'язані Красовському.“

Красовський дає пояснення: „Моя діяльність у сфері уголовних злочинів, політичних трус мені не торкаються, бо для цього існує особливий відділ при департаменті державної гарті Завва Голубовича мене дивує; я сам цілі ночі провадив у його відділа, але не вдалося застати.“

Прокурор: „Ви чуєте?“

Красовський: „Коли Голубович дійсно був потрібний, то його швидко знайдено.“

Голубович: „Що торкається того, був я дома, то про це можуть свідчити мешканці того будинку, в котрім я живу.“

Голубович казав, що вперше про звинувачення Доброго довідався від германського посла барона Мума. На питання прокурора Голубович відповідає, що близьким другом Ткаченка він не був і кореспонденції йому не передавав.“

По пропозиції прокурора Голубович викладає розмову з бароном Мумом: В 10—11 годині ранку, після звинувачення Доброго, до мене прийшов Мум і повідомив, що ніхто шев Добрий і просив його відшукати. Я сказав, що будуть вжиті всі способи для цього. Потім я звернувся до Ткаченка і Гавського в пропозицію відшукати Доброго і ревноюся, щоб Гавський докладав мені про зід розшуку. Оскільки я пам'ятаю, такі повідомлення про хід розшуку Гавським дійсно надсилалися. Зникнення Доброго мене дуже тоді схвилювало. Це прибілямо все, що мігби я сказати відносно Доброго.“

Прокурор: „Чи гадали ви, що в суботу має бути щось особливе.“

Голубович: „Барон Мум в суботу був у мене і з його слів я міг заключити, що ставище гостре. Напруження почувалося на вулицях, в громадстві і скрізь.“

Прокурор: „А чули ви про можливість арешту частини уряду?“

Голубович: „Ні — але про те, що ми припиним свою діяльність я вже знав і ми тогубили передали свої уповноваження другому кабінетові, сформую значайно центральською радою“. На запит прокурора— чи були вони попереджені проти його направлення були арешти німецької влади.“

Голубович відповідає, що попереджені не були і що ніяких розмов з цього приводу ні з ким їн не мав.

В кінці допиту Голубовича прокурор оголошує

від документів, які характеризують відношення кабінету Голубовича до Німців.“

Всім відомо — говорить прокурор — що частини 2-го і 3-го польських корпусів знаходилися на території України і що між ними частини і германськими військами виник артилерійський бій біля Фостова і в інших частинах Жуківський мав згоду, який деякі частини території України повинні були відійти для розміщення польських військ. Останнім давалося право носити зброю. Крім регулярних частин 2-го і 3-го корпусів на території України находились ще польські резерви. Фурж і провінції вони одержували від українських властей (Н), а військові знаряддя з наказів українського уряду. Інтерес уваги зосереджений в статті II, котра говорить: „що торкається з'єднання польських військ на Україні, то крім певної порядку вони можуть бути використані і в інших шлях по особливий на кожний раз між польськими військами і українським урядом угоди. Польським військам надається право самостійного захисту на випадок небезпеки в якості не було бачу, коли українська влада не в силі буде узунути сю небезпеку. На запит, для якої шля Жуківський наближав польські легіони до Києва (III) і пересував їх до Фостова, чи правильно це було зроблено в шлях обезброєння, як стверджує Жуківський в попередній свідченнях, чи для других яких цілей, вісудний відповів, що він дійсно хотів обезброїти польські війська, але наближені до Києва їх він не мав на меті. Під Фостовом польські легіони одиналися мимо волі Жуківського. По тім його відчується відношення на місця Жуківського, адебути агитурними шляхом, в які повідомляється, що в Києві виявлена частина французької військової пілї з 6 чоловік офіцерів. Помешкання для цих офіцерів була відшукано якимсь кияном. Між

цією місцією і польськими офіцерами був тісний контакт. На думку прокурора військовоий міністр знав про існування і завдання цієї місії.

Жуківський заявляє, що він зовсім не уявляв собі такого документу і що таке відношення йому не представляли.

Викликає інтерес проект відозви до Українського народу, найдений між документами Ткаченка підчас трус звернутися з сею відозвою до Українського народу на встигли в приведу розпуску центральної ради. Могли сиз документів руководела діяльність підсудних і при арешті Доброго, котрий в економічній комісії часто нагадував, що поря Україні приступити до виконання обов'язків ваяти на себе, відносно Германії. Після оголошення цього документа прокурор напминає, що фактично в той час суку на Україні не було в руках уряду ніякої реальної сили не було для утримання порядку і висловлює своє здивування з приводу проекту подібних циркулярів. По тім прочитується ряд других документів для ілюстрації того становища, яке пережив країя перед розпуском центральної ради. Всі ці документи мали цілю встановити судовий апарат на Україні. Далі прокурор переходить до висвітлення деталей Уса-Ковалевського для доказу, що введення на території України німецьких військових суддів, не узгоджене Берестейським договором, викликано необхідністю самого життя. Минаючи питання причини арешту Уса, доктор Трейде повідомляє, що Ус заарештований по розпорядженню Гавського. Арештований в вишукного відділу і у ночі був вивезений на автомобілі агентами відшукного відділу Забелком, Адамчиком, Шраковським. Уса повинно було доставити в Петерський район і по дорозі на Кловським спуску агенти застрілили його.

Таке в загальних р'чах діло Уса. Обвинувачений, з його слів, не бере на себе встановлення того, хто головний миновник цієї справи, бо се повинна зробити українська влада, а хотів тільки явивити ілюстрацію, як стояло діло в правосуддям і законності, котрі кінчалися у дверий Красовського.

З протоколу засідання ради міністрів.

Пункт 8. протоколу говорить про постанову відпуску в розпорядження міністра земельних справ надзвичайного касднту з 5 мільонів на негайні справи по проведеному земельного закона, інформацію і другі потреби. Прокурор, звертаючись до Голубовича, питає, хто був по освіті Ковалевський, ще з'являв посаду міністрів земельних і продовольчих справ. — Голубович: „Він скінчив комерційний институт і кілька йому було років, я не знаю“. — Прокурор: Я знаю, 26 років.

В других державах при других урядах такого атигновання таких сум я не знаю. Для асигновання і мільона зароботків в райхстапі і інших парламентах ведуть дебати, моли питання торкають ся насущних військових потреб.

Але попередньому уряду української держави ніколи було і досить було Ковалевському, який мав 26 років віку, явитися і сказати, що потрібно 5 мільонів для народних потреб, і рада міністрів відпустила цю суку. Після звинувачення Ковалевського — каже прокурор — знов починається діло нашого друга Красовського. Ковалевський був доставлений в Київ; грошей при нім вже не було.

Старший прокуратор кміського окружного суду звертається до мачальника уголовно-розшукного відділу Красовського з проханням передати Ковалевського в розпорядження слідчого по важним справам Курька. Майже 6 тижнів після арешту, каже прокурор, вищий орган судової влади примушений був звертатися до „всемилодивейшого государя господина Красовського з проханням відповісти, чи правдиві газетні повідомлення про арешт Ковалевського. Коли існує таке становище, міністри находять можливим хвилюватися; германська влада висується у внутрішні справи України. В один прекрасний день — продовжує свій доклад обвинувачуючий — ми повинні були ближче познайомитися з Красовським і його помічником. Коли вони були доставлені в комендатуру, те у Вигранова анайшам 30 тисяч карбованців ріжними чеками, а дома в нього виявлено 300 тисяч марок. Вигранів через слівозі привадили, що у ночі до арешту в його був Ковалевський і що вони режидали все ніч і разом були в Шато. Се потім ствердилось, позаяк в вишукний відділ нестувало чоловік, що вкрав 5 мільонів.

Потім прокурор знову допитує Голубовича.

Прокурор: „Ще ви знаєте про те, як вдалося Ткаченкови утікати і хто його попередив про майбутній арешт. Коли ви зперше були уведені до мене в кайбют, ви з великого ведличістю заявляли, що ніколи не говорили неправди. Стверджуєте ви зараз що кажу“.

Голубович: „Свержую.“

Прокурор: „Так скажіть всю правду який вам трапився випадок розказати хочете як Ткаченкови вдалося втікати і хто попередив його про арешт.“

Голубович: „Свержую — нічого не знаю і нікому нічого такого не розказував.“

Прокурор: „У неділю до арешту ви бачили Ткаченка“.

Голубович: „Не пам'ятаю.“

Де свідчого барду запрошували жінку вісудного.“

Свідок астановлює, що коли вона вийшла до Голубовича в розпитами, як нейти арештованого чоловіка, Голубович керкався до неї подробиці всього, що трапилось і між іншим сказав: „Ткаченке міг утікати, я думаю (хоча по забезпеченню свідка Голубовича) Цукерманів го попередити.“

Голубович відкидає правдивість своїх показаняя.

— „Ви мені це сказали“ — настоює Гавський.

Прокурор запитує її, чи готова вона ствердити свої показання присягою.

Гавська згоджується і приводить до присяги.

Берестейський мир і воля Німців.

Після перерви слово дається для об'язання уваченія доктору Трейде, котрий сказав безлачену промову. Трейде в подробицях зупинився на громадських умовах, що привели до арешту Доброго. Україна — в його слів — виникла в мент заклочення Берестейського договору. В самій Україні сейчас пагував тойний хаос і анархія. Люди, підписали Берестейський договір, думали, що Німці вийдуть більшовиків і підуць до дому, завдяки в Україні порядку. Така думка перемоги анархії в країні можлива була тільки при умові одночасного виступу українських і германських властей. Контакт з українськими властями виявився неможливим, бо молодий український уряд дуже ревниво охороняв ріжні злочинства і нархійні випадки продувжувались відбуватися підвищеною силою.

В українського уряду не було реальної сили боротися з силами явищами. Замість того щоб заведення порядку передати в руки Німців, українська влада стала на шлях незалежного правосуддя не було прийшлоє залобити своїх сил і законів.

Після короткої паузи останнє слово дається підсудним. Гавський заявляє, що ніхто не міг знати про причини арешту. Згідно з тимчасового уряду від 2—3 1917 року всі цілком належали до компетенції двох вищих внутрішнього і військового. Мені вихло було встановити чи малася тут згода двох міністрів. Міністер внутрішніх справ Ткаченка, котрому не раз готувалося загальне дозвілення парламента, безпосередньо казав мені про згоду про згоду військового міністра і я міг не захотіти заключити з того, що до мене приходило відповідне повідомлення погугу і автомобіля. Це обвинувачують, що я реарорядився про згоду без ордера; буває багато випадків, коли вичату робиться арешт, а потім через деякий час видається ордер. Так могло бути і тут. Дговорить, що арешт був обстазлений незалежною таємністю. Гавський пояснює це тим, що міністер висловив бажання, що на протязі цих днів арешт цей державя в тайні, бо не хотів було якої негідь не значної дурниці, як викликати незадоволення і заливти об'язаності.

Обяснення Осіоза і Богачького не мислять нічого нового. Підчас пояснення Богачького Гавський став мочувати себе казанувийшов в коридор.

Жуківський в останнім слові казав, що відкрити обвинувачення проти мене „Мені погрожують 4 роками в'язниці. Во обвинувачення проти мене зновууються на випадках, котрі легко можно було б розкрити тут був Ткаченко“.

Обвинитель несподіває переривати Жуківського і звертається до приутивої публіки, чи нема лікаря, бо з Гавським трапився випадок.

Жінка — лікар з публіки виходить в коридор.

Пояснення Жуківського продовжується в коридорі звертається лікар і каже, що Гавського яридадох епідепсії, азнака казав, що являлися ще під час його пояснень. Гавський прохав дати йому можливість докінчити свої показання.

З початку січня, Красовського заарештував прокурор до Гавського. Після цього Красовського зводиться до посліднього свідчення висування проти нього обвинувачення. Прокурор по-рідкає і киде до Голубовича фотію

Гавський до Голубовича, Гавський

